Nyikolaj Gumiljov versei

Dahomey

A király a vezérét hívta: „Hatalmas,
Magas is vagy, a bősz elefánt se különb,
ám még magasabb ama főknek a halma,
Amely általad épül a trónom előtt.

S amiként a te híred, az én kegyem
éppoly
Végnélküli, ó, te vitéz katonám.
Tengerre s a Napra te vagy csak a méltó.
Menj hát! Szolgáld aranyarcu atyám!"

A dobok dübörögtek, a nép felüvöltött,
Térdelve köszönti urát a tömeg.
Lányok dala szállt, harsogtak a kürtök,
Visszhangzik a part meg a messzi vizek.

Meghajtva fejét, ugrott a szirtről
A vezér, s befogadták őt a habok,
S úgy tűnt, nem a tenger ölébe merült ő,
A nap alkonyi óaranyába bukott.

A dob süketíti, rivallva a népe;
Már megvakította a sós ízű hab;
Eltűnt. S ragyogott a király sima képe.
Feketéllve, akárha pokolbeli nap.

Fordította: Baka István

Rabszolgaének

Reggel a madárka felébred,
a gazella a rétre rohan,
s kimászik sátrából az európai,
hosszú korbácsa suhog.

Az árnyas pálma alatt leül,
zöld fátyollal fedi arcát,
maga mellé rakja whiskysüvegét,
s üti a henye rabokat.

Tisztogatnunk kell holmijait,
és őriznünk kell öszvéreit,
este megesszük a száraz
sózott húst,
amely napközben megbüdösödött.

Európai gazdánknak dicsőség!
Messzire hordanak fegyverei,
éles a kardja, vág is vele,
korbácsa fájdalmasan üt!

Európai gazdánknak dicsőség!
Bátor ő, de nem éles eszű,
oly gyenge a húsa, oly puha,
oly édes lesz késsel beléhatolni!

Fordította: Eörsi István